

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobkyně: A. S.

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963, sídlem Křížová
25, 225 08 Praha 5 (dále i ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 26. 8. 2024 proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2024, č. j. X. o
starobní důchod

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Rozhodnutím ČSSZ č. j. X. ze dne 3. 6. 2024 žalovaná přiznala žalobkyni od 11. 2. 2023 starobní důchod ve výši 1 396 Kč měsíčně a zároveň rozhodla, že starobní důchod se od červnové splátky důchodu v roce 2023 zvyšuje na částku 1 516 Kč měsíčně, a od 1. 1. 2024 na částku 1 619 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, jež odůvodnila tím, že nesouhlasí s výpočtem výše starobního důchodu, neboť považuje za nemožné, aby za 4 468 dnů získaných v tehdejší Československu jí byla vyměřena částka starobního důchodu pouhých 1 396 Kč měsíčně.

2. Rozhodnutím žalované ze dne 10. 7. 2024, č. j. X. byly zamítnuty námitky žalobkyně

proti výše uvedenému rozhodnutí a toto bylo potvrzeno. Žalovaná vycházela z osobního listu důchodového pojištění, z něhož vyplývá, že žalobkyně ke dni 11. 2. 2023, tedy ke dni, kdy jí vznikl nárok na starobní důchod, získala pro nárok na starobní důchod celkem 15 676 dnů pojištění, tj. 42 roků a 346 dnů pojištění. Žalobkyně získala pro nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů celkem 4 468 dnů pojištění, tj. 12 let a 88 dnů a 11 208 dnů, tj. 30 roků a 258 dnů doby pojištění získané v Německu. Podmínka doby pojištění stanovená pro nárok na starobní důchod ke dni 11. 2. 2023 podle českých právních předpisů tedy byla splněna pouze s přihlédnutím k článku 6 nařízení č. 883/2004. Protože žalobkyně nesplnila podmínky nároku na starobní důchod pouze na základě dob pojištění získaných podle českých právních předpisů, ČSSZ provedla výpočet důchodu podle článku 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, tedy dílčího důchodu se zohledněním doby pojištění získané v jiných členských státech EU, tj. v případě žalobkyně v Německu. Ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 se vypočte teoretická výše důchodu, na kterou by žalobkyně měla nárok v případě, že by všechny doby pojištění v členských státech získala v ČR. Výše starobního důchodu se skládá ze základní a procentní výměry (§ 4 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů, dále jen “zdp”) Procentní výměra byla v souladu s ust. § 33 odst. 2 zdp stanovena procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod. Podle § 34 odst. 1 zdp výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 odst. 1 až 3, činí za každý celý rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % výpočtového základu měsíčně. Do doby pojištění se pro účely předchozí věty započítávají náhradní doby pojištění pouze v rozsahu 80 %, s výjimkou náhradních doby pojištění za dobu účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. c) a d) a v § 102 odst. 5 a obdobných dob podle předpisů platných před 1. 1. 1996, počet dnů a náhradních dob pojištění stanovený podle části věty před středníkem se přitom zaokrouhluje na celé dny směrem nahoru. Vzhledem k tomu, že žalobkyně získala po této úpravě do dne vzniku nároku 42 celých roků doby pojištění, činí podle § 34 odst. 1 zdp výše procentní výměry do vzniku nároku 63 % výpočtového základu měsíčně (42 celých roků x 1,5). Při výpočtu bylo vycházeno z osobního vyměřovacího základu, jenž byl určen v souladu s § 16 zdp jako měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů žalobkyně za rozhodné období, jímž je období let 1986 až 2022. Doba pojištění získaná výkonem výdělečné činnosti v jiném členském státě se posuzuje obdobně jako doba pojištění získaná podle českých právních předpisů. Při výpočtu osobního vyměřovacího základu se ve smyslu čl. 56 odst. 1 písm. c) nařízení č. 883/2004 za dobu pojištění získanou výkonem výdělečné činnosti v jiném členském státě během rozhodného období dosadí průměrný indexovaný výdělek vypočtený z vyměřovacích základů získaných a započítávaných podle českých právních předpisů. V rozhodnutí jsou dále uvedeny důvody, pro něž byl základem pro stanovení průměrného výdělku vyměřovací základ získaný v roce 1984 s tím, že úhrn ročních vyměřovacích základů získaných v rozhodném období činí 582 982 Kč, osobní vyměřovací základ žalobkyně činí 1 358 Kč. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na starobní důchod činí 63,00 % výpočtového základu, tedy 856 Kč měsíčně, základní výměra starobního důchodu podle ust. § 33 odst. 1 zdp ve spojení s ustanovením § 3 nařízení vlády č. 286/2003 Sb. pro rok 2024 činí 4 400 Kč. Při zjišťování skutečné výše tzv. dílčího důchodu je postupováno v souladu s čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, kdy se teoretická výše důchodu upraví v poměru dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech. Pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 4 468 dnů, v německém důchodovém pojištění 11 208 dnů, celkem 15 676 dnů. V tomto poměru dob činí základní výměra 1 152 Kč (4 040 Kč x (4 468/15 676))

a procentní výměra činí 244 Kč ($856 \text{ Kč} \times (4\,0468/15\,676)$). Celkem tedy starobní důchod žalobkyně podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 činí k 11. 2. 2023 částku ve výši 1 396 Kč měsíčně, tj. 1 152 Kč + 244 Kč. Podle ust. § 67c) zdp se od červnové splátky důchodu zvyšuje procentní výměra důchodu 244 Kč o 2,3 % + 400 Kč $\times (4\,468/15\,676)$, tj. o 120 Kč na 364 Kč měs., základní výměra důchodu 1 152 Kč v nezměněné výši, celkem náleží 1 516 Kč měsíčně. Základní výměra v plné výši činí 4 040 Kč měsíčně. Částky základní a procentní výměry jsou uvedeny v dílčené výši. Podle nařízení vlády č. 286/2023 Sb. od 1. 1. 2024 procentní výměra starobního důchodu zůstává v nezměněné výši 364 Kč a základní výměra důchodu 4 040 Kč se zvyšuje o 360 Kč $\times (4\,468/15\,676)$, tj. o 103 Kč na 1 255 Kč měsíčně, celkem tak náleží 1 619 Kč měsíčně.

II.

Žaloba

3. Včasnou žalobou ze dne 26. 8. 2024 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované. Žalobu odůvodnila tím, že v červnu 2024 obdržela rozhodnutí ČSSZ ve věci přiznání starobního důchodu č.j. X. ze dne 3. 6. 2024, proti němuž podala písemné námitky, jež byly dne 10. 7. 2024 rozhodnutím č.j. X. zamítnuty. Dle rozhodnutí ČSSZ nesplnila podmínky nároku na starobní důchod na základě dob pojištění získaných podle českých právních předpisů, vyměřovací základ je získání alespoň 5 kalendářních roků před rokem 1986. Tato podmínka však byla splněna, jak dokládá přiložený přehled dob pojištění vydaný ČSSZ: zaměstnání 1. 9. 1980 – 31. 12. 1985, což je celkem 5 kalendářních let a 4 měsíce. Navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí ČSSZ ze dne 10. 7. 2024 a byla vydána nová výměra starobního důchodu na základě přiloženého výpisu odpracovaných let.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná dne 17. 9. 2024 ve svém vyjádření zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení s tím, že žalobkyně namítá, že získala 5 kalendářních roků a 4 měsíce za období od 1. 9. 1980 do 31. 12. 1985, tedy potřebných 5 let pro určení výše vyměřovacího základu. Konstatovala, že v rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o námitkách žalobkyně velice podrobně vysvětlila podmínky vzniku nároku na starobní důchod, doby pojištění získané v ČR a v Německu, výpočet teoretické výše a dílčení výše procentní i základní výměry a valorizační zvýšení. Při hodnocení doby pojištění získané v jiných státech EU žalovaná vychází z údajů tamních nositelů pojištění, jež jsou pro ni závazné. Odkázala na ust. § 28 zdp, dle něž má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popř. splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně. Dle ust. § 29 odst. 1 písm. k) zdp má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 35 let a dosáhne důchodového věku po roce 2018. Důchodového věku určeného dle ust. § 32 odst. 2 zdp, tj. 64 let žalobkyně dosáhla dne 11. 2. 2023 a k tomuto dni, kdy jí vznikl nárok na starobní důchod, získala celkem 15 676 dnů doby pojištění, tj. 42 roků a 346 dnů pojištění, z toho podle českých právních předpisů celkem 4 468 dnů pojištění, tj. 12 let a 88 dnů a 11 208 dnů doby pojištění, tj. 30 roků a 258 dnů doby pojištění získala v Německu. Zákonná podmínka potřebné doby pojištění získané v ČR v rozsahu 35 let ke dni 11. 2. 2023 pro nárok na starobní důchod pouze podle českých právních předpisů splněna není. Aby mohl být žalobkyni starobní důchod v ČR přiznán,

bylo nutné aplikovat čl. 6 nařízení č. 883/2004, dle něhož příslušné instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání nároku na dávky získáním dob pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle právních předpisů, jež tato instituce uplatňuje. Protože žalobkyně nesplnila podmínky nároku na starobní důchod pouze na základě dob pojištění získaných podle českých právních předpisů, žalovaná provedla výpočet výše starobního důchodu podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, tzn. dílčího důchodu se zohledněním doby pojištění získané v Německu. Podle tohoto článku se nejprve vypočte teoretická výše důchodu, na niž by žalobkyně měla nárok v případě, že by všechny doby pojištění v členských státech získala v ČR a při určení skutečné výše tzv. dílčího důchodu se teoretická výše důchodu upraví v poměru dob pojištění získaných podle českých právních předpisů v celkové době pojištění získané ve všech členských státech. Při výpočtu osobního vyměřovacího základu se ve smyslu čl. 56 odst. 1 písm. c) nařízení č. 883/2004 za dobu pojištění získanou výkonem výdělečné činnosti v jiném členském státě během rozhodného období dosadí průměrný indexovaný výdělek vypočtený z vyměřovacích základů získaných a započítávaných podle českých právních předpisů. Průměrný denní indexovaný výdělek dosazovaný za jednotlivé dny, ve kterých trvalo pojištění spojené s výdělečnou činností v jiném členském státě, činí 54,4181 Kč. Základem pro stanovení tohoto průměrného výdělku jsou vyměřovací základy získané podle českých právních předpisů v rozhodném období. Nebylo-li však počínaje rokem 1986 získáno alespoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem, vypočte se průměrný výdělek z vyměřovacích základů získaných od roku 1986 a z vyměřovacího základu získaného v posledním kalendářním roce před rokem 1986. V daném případě byl základem pro stanovení průměrného výdělku vyměřovací základ získaný v roce 1984. Úhrn ročních vyměřovacích základů získaných v rozhodném období činí 582 982 Kč. Dále žalovaná uvedla s odkazem na § 16 odst. 1 zdp, jakým konkrétním způsobem došla k vypočtení osobního vyměřovacího základu žalobkyně, jenž činí 1358 Kč a uvedla důvody, proč výpočtový základ je ve stejné výši jako osobní vyměřovací základ, tj. 1358 Kč. Podle ust. § 34 odst. 1 zdp činí plná výše procentní výměry starobního důchodu za každý celý rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % výpočtového základu, přičemž do doby pojištění se započítávají náhradní doby pojištění pouze v rozsahu 80 %. Procentní výměra starobního důchodu činí za 42 roků doby pojištění 63 % výpočtového základu, tj. 856 Kč měsíčně. Pro výši důchodu bylo započteno v českém důchodovém pojištění 4 468 dnů, v německém důchodovém pojištění 11 208 dnů, celkem tedy 15 676 dnů. Za použití výše uvedeného poměru dob byla vypočtena základní výměra starobního důchodu ve výši 1152 Kč ($4040 \text{ Kč} \times (4\,468/15\,676)$) a procentní výměra starobního důchodu ve výši 244 Kč ($856 \text{ Kč} \times (4\,468/15\,676)$). Celková výše starobního důchodu je 1396 Kč měsíčně ($1152 \text{ Kč} + 244 \text{ Kč}$). Podle ust. § 18 odst. 4 zdp se do rozhodného období nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986. Není-li však v takovém rozhodném období alespoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem pojištěnce (§16 odst. 3 a 7), prodlužuje se rozhodné období před rok 1986 postupně tak, aby zahrnovalo ještě jeden takový rok, nejvýše však kalendářní rok bezprostředně následující po roce, v němž pojištěnec dosáhl věku 18 let. Toto ustanovené tedy výslovně stanoví postup pro případ, kdy rozhodné období, jímž zde jsou roky 1986-2022, neobsahuje pět kalendářních roků s výdělkem, což je případ žalobkyně, prodlužuje se, resp. posunuje se začátek rozhodného období před rok 1986 postupně tak, aby rozhodné období obsahovalo ještě jeden takový rok s výdělkem. Podle nárokových podkladů má žalobkyně v evidenci žalované z české doby pojištění evidováno studium na

gymnáziu od 1. 9. 1978 do 31. 8. 1980 a zaměstnání u Čedoku od 1. 9. 1980 do 10. 8. 1987, avšak bez vyměřovacích základů/hrubých výdělků v roce 1987, 1986 a 1985. Na evidenčním listě důchodového pojištění vystaveného uvedeným zaměstnavatelem je potvrzen hrubý výdělek pouze v letech 1980–1984, tudíž nejbližším rokem s výdělkem je rok 1984, jak žalovaná zcela správně uvedla v žalobou napadeném rozhodnutí. Protože je nízký osobní vyměřovací základ, je vypočtená procentní výměra důchodu rovněž nízká, avšak dosahuje vyšší částky, než je minimální výše stanovená zákonem. Výpočet přiznaného starobního důchodu byl proveden správně a jeho výše je zcela v souladu s platným zdp a nařízením, z tohoto důvodu žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby jako zcela nedůvodné.

IV.

Vyjádření žalobkyně

5. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 2. 10. 2024 v reakci na výše uvedené podání žalobkyně uvedla, že ačkoli o starobní důchod žádala již 19. 6. 2023, první reakce od ČSSZ přišla až 6. 11. 2023, byla vyzvána, ať zašle potvrzení o žití s tím, že do vyřízení důchodového řízení jí bude vyplácena záloha 1 200 Kč měsíčně, jež jí přišla pouze za listopad 2023 až prosinec 2023 s datem 10. 1. 2024. Až po její reklamaci z 27. 5. 2024 se věci začala žalovaná zabývat a již 3. 6. 2024 přišlo dlouho očekávané rozhodnutí o stanovení starobního důchodu ve výši 1 396 Kč měsíčně, s čímž nemohla souhlasit. Je přesvědčena, že výše jejího starobního důchodu byla vypočítána narychlo a nesprávně. Chybné je už to, že uvádí studium na gymnáziu od 1. 9. 1978 až 31. 8. 1980, neboť čtyřleté studium gymnázia absolvovala již v letech 1974 až 1978 a žalovanou uváděné studium bylo nástavbové studium cestovního ruchu v Karlových Varech. Dalším nezpochybnitelným faktem je zaměstnanecký poměr v Čedoku od 1. 9. 1980 do 10. 8. 1987 a nikoliv pouze do roku 1984, jak uvádí žalovaná, Zpochybňuje proto úplnost podkladů od Čedoku, na základě, nichž jí žalovaná odpírá uznat vyměřovací základy za roky 1985 až 1987.

V.

Vyjádření žalované

6. V reakci na vyjádření žalobkyně žalovaná v podání ze dne 15. 10. 2024 uvedla, že v evidenci žalované se nachází dva doklady (ELDZ) o studiu žalobkyně, a to na Gymnáziu v Mladé Boleslavi od 1. 9. 1974 do 30. 6. 1978 a Střední ekonomické škole Karlovy Vary od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1980 a v té souvislosti si je žalovaná vědoma, že ve svém vyjádření nepřesně označila dobu studia v ČR, ačkoli oba ELDZ potvrzující studium jsou součástí spisové dokumentace předložené soudu a z OLDP pak vyplývá zápočet veškeré doby studia v ČR dle těchto nárokových podkladů, doba studia je započtena správně. Dále je prokázáno a doloženo ELDZ zaměstnání u Čedoku od 1. 9. 1980 do 10. 8. 1987, nikoliv do roku 1984 (jak uvádí žalobkyně), což je ve vyjádření uvedeno správně, tedy žalovaná neuvedla, že zaměstnání trvalo jen do roku 1984. V ELDZ nejsou potvrzeny touto organizací hrubé výdělky v letech 1985–1987, jsou potvrzeny hrubé výdělky pouze v letech 1980–1984. Čedok uvedený jako zaměstnavatel na ELDZ uvedl poznámku: zahraniční reprezentace od 21. 11. 1983 do 10. 8. 1987. Nejbližším kalendářním rokem s výdělkem k rozhodnému období je rok 1984, jenž byl použit pro výpočet. Platný zdp nestanoví výjimku a ani nedává žalované možnost výběru jiného kalendářního roku s výdělkem (např. s vyššími výdělky). Žalovaná nesouhlasí s výhradami žalobkyně o narychlo, a tudíž nesprávně vypočítané výši důchodu, neboť v případě rozhodování o nároku na důchod s mezinárodním prvkem a jeho výši je

žalovaná povinna došetřit s druhým státem údaje nezbytné pro posouzení vzniku nároku na důchod a pro samotný výpočet výše důchodu, což však trvá řádově i měsíce. Toto je zřejmé z povinných odeslaných a přijatých tiskopisů/dokladů založených ve spise žalobkyně. Doba pojištění stanovená pro nárok na starobní důchod z českého důchodového pojištění byla splněna pouze s přihlédnutím k čl. 6 nařízení 883/2004, tj. k dobám pojištění z druhého členského státu, přičemž tyto údaje bylo nezbytné došetřit. Žalovaná proto trvá na správnosti stanovení výše důchodu dle platných předpisů.

VI.

Posouzení věci soudem

7. V dané věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s.

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba není důvodná.

10. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. X. ze dne 10. 7. 2024, jímž byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí ČSSZ č.j. X. ze dne 3. 6. 2024, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným prvoinstančním rozhodnutím byl žalobkyni na základě její žádosti ze dne 19. 6. 2023 ode dne 11. 2. 2023 přiznán starobní důchod, přičemž žalobkyně nesouhlasila s jeho výší s odůvodněním, že podmínky nároku na starobní důchod na základě dob pojištění získaných podle českých právních předpisů, kdy vyměřovací základ je získání alespoň pěti kalendářních roků před rokem 1986, splnila, neboť byla zaměstnána od 1. 9. 1980 do 31. 12. 1985, tedy pět kalendářních let a 4 měsíce, přičemž následně ve svém vyjádření z 2.10. 2024 uvedla, že její zaměstnanecký poměr trval od 1. 9. 1980 do 10. 8. 1987, nikoli pouze do roku 1984, jak uvádí žalovaná. Na to žalovaná reagovala ve svém vyjádření ze dne 15. 10. 2024 tak, že v řízení bylo prokázáno, že zaměstnání žalobkyně trvalo od 1. 9. 1980 do 10. 8. 1987, tedy neuvedla, že by trvalo jen do roku 1984, přičemž v ELDZ nejsou potvrzeny hrubé výdělky v letech 1985 až 1987, jsou potvrzeny hrubé výdělky pouze v letech 1980 až 1984, přičemž předmětný zaměstnavatel – Čedok na ELDZ uvedl poznámku: zahraniční reprezentace od 21.11.1983 do 10.8.1987. Nejbližším kalendářním rokem s výdělkem k rozhodnému období je rok 1984, který byl použit pro výpočet.

11. V dané věci tedy byla spornou otázkou doba pojištění, již žalobkyně získala podle českých právních předpisů za situace, kdy převažující část doby pojištění získala v Německu. Rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku, a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu. Do rozhodného období se dle § 18 odst. 4 zdp „nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986, není-li však v takovém rozhodném období aspoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem pojištěnce (§ 16 odst. 3 a 7), prodlužuje se rozhodné období před rok 1986 postupně tak, aby zahrnovalo ještě jeden takový rok, nejvýše však kalendářní

rok bezprostředně následující po roce, v němž pojištěnec dosáhl věku 18 let.“.

12. Správní spis žalované obsahuje Evidenční list o době zaměstnání a výdělku, evidenční list důchodového zabezpečení, potvrzení týkající se historie pojištění v ČR, osobní list důchodového pojištění, přičemž z těchto podkladů vyplývá, že přehled dob pojištění zahrnuje období od 1. 9. 1974 do 10. 8. 1987, přičemž obdobím studia po dovršení 18 let věku je období od 11. 2. 1977 do 30. 6. 1978, od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1980, obdobím zaměstnání doba od 1. 9. 1980 do 10. 8. 1987, celková doba pojištění činí 4 603 dnů, tj. 12 roků a 223 dnů. Ve společnosti Čedok-SZČR byla žalobkyně zaměstnána nepřetržitě od 1. 9. 1980 do 10. 8. 1987, z čehož byla od 21. 11. 1983 do 10. 8. 1987 na zahraniční reprezentaci, přičemž i toto období jí bylo započteno. Skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádřeních žalované odpovídají obsahu spisu.

13. Doba pojištění, již žalobkyně získala v Německu, a jež byla zohledněna podle článku 6 nařízení č. 883/2004, není mezi účastníky řízení sporná.

14. Podle § 3 správního řádu, tj. zákona č. 500/2004 Sb., je řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy, a tudíž je správní orgán odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem jsou orgány sociálního zabezpečení vybaveny na základě § 12 a § 13 zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, významnými pravomocemi k získávání podkladů pro svá rozhodnutí od jiných subjektů, ale také k jejich hodnocení a kontrole. Orgán sociálního zabezpečení si proto musí aktivně (v součinnosti s pojištěncem) dle § 50 odst. 2 správního řádu opatřit nezbytné podklady pro zjištění skutkového stavu věci.

15. Dle § 52 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád) účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

16. V § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění (dále jen zákona) je stanoveno: Pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen „důchodový věk“) před rokem 2010.

17. Podle § 33 odst. 2 zákona výše procentní výměry starobního důchodu se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod a podle doby pojištění získané po vzniku nároku na tento důchod. Do doby pojištění získané do 18 let věku a po vzniku nároku na starobní důchod se nezahrnují náhradní doby pojištění. Výše procentní výměry starobního důchodu činí nejméně 770 Kč měsíčně.

18. Dle § 16 odst. 1 zákona osobní vyměřovací základ je měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období (§ 18). Tento průměr se vypočte jako součin koeficientu 30,4167 a podílu úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období a počtu kalendářních dnů připadajících na rozhodné období; jsou-li v rozhodném období vyloučené doby (odstavce 4 a 5), snižuje se o ně počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období.

19. Podle § 56 odst. 1 písm. b) věta první zákona zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží.

20. V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované č.j. X. ze dne 10. 7. 2024 není důvodná, neboť žalobkyně neprokázala, že by žalovaná při rozhodování o její žádosti o starobní důchod postupovala v rozporu se zákonem. Napadené rozhodnutí nevykazuje takové vady, k nimž by soud musel přihlédnout ex offio, jelikož rozhodnutí je srozumitelné a přezkoumatelné, stejně tak i předcházející rozhodnutí ČSSZ č.j. X. ze dne 3. 6. 2024. Žalovaná v obou rozhodnutích, zejména však v žalobou napadeném rozhodnutí, podrobně vysvětlila způsob výpočtu starobního důchodu žalobkyně přiznaného od 11. 2. 2023 (rozhodnutí č. I.) i jeho následného zvýšení (rozhodnutí č. II.).

21. Soud se plně ztotožnil s obsahem velice podrobného odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření žalované, neboť plně odpovídají zákonné úpravě a vycházejí z podkladů obsažených ve správním spise, proto na ně pro stručnost odkazuje. Rovněž soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a nezjistil žádné skutečnosti, které by byly způsobitelné k jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení žalované.

22. Soud neshledal pochybení žalované při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 10. 7. 2024 a sama žalobkyně, na níž spočívá důkazní břemeno (§ 52 správního řádu), nepředložila při podání žaloby ani v průběhu soudního řízení žádné důkazy, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že byly zjištěny nové rozhodné skutečnosti, jež by měly vliv na výpočet starobního důchodu žalovanou. Žalobkyně nesouhlasí s výší vyměřeného důchodu, avšak je třeba vycházet z toho, že je nízký osobní vyměřovací základ, a proto je vypočtená procentní výměra důchodu rovněž nízká, avšak dosahuje vyšší částky, než je minimální výše stanovená zákonem.

23. Žalobkyně se k námitce týkající se dob pojištění v souvislosti s dobou studia a dobou jejího zaměstnání na území ČR blíže vyjádřila ve svém vyjádření ze dne 2. 10. 2024, kdy poukázala na to, že žalovaná chybně uvádí, že studium na gymnázium trvalo v období od 1. 9. 1978 až 31. 8. 1980, ačkoli toto období se ve skutečnosti týká nástavbového studia cestovního ruchu v Karlových Varech, přičemž gymnázium absolvovala v letech 1974 až 1978. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 15. 10. 2024 konstatovala, že se skutečně ve svém předchozím vyjádření ze dne 17. 9. 2024 dopustila uvedené nepřesnosti, avšak při svém rozhodnutí správně započítala veškeré doby studia v ČR dle nárokových podkladů. Soud konstatuje, že toto vyplývá z napadeného rozhodnutí i podkladů pro ně, z nichž je zřejmé, že ke dni 11.2.2023, kdy žalobkyni vznikl nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů, činí počet dnů pojištění celkem 4 468, tudíž žalovaná při svém výpočtu vycházela z prokázaných skutečností, jež mají oporu ve shromážděných podkladech, které byly podkladem pro výpočet starobního důchodu. Tentýž závěr soud učinil ohledně doby zaměstnání žalobkyně u společnosti Čedok, kdy žalovaná vycházela z podkladů rozhodnutí-ELDZ- z něhož vyplývá, že žalobkyně zde byla nepřetržitě zaměstnána od 1. 9. 1980 do 10. 8. 1987, přičemž v období od 21. 11. 1983 až 10. 8. 1987 je uvedena zahraniční reprezentace,

a i tato doba byla v plném rozsahu zahrnuta do doby pojištění. Žalobkyně zároveň nečiní sporným celkový počet dnů pojištění – 4 468. Soud z uvedených důvodů neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované a provedení nového výpočtu pro stanovení výše důchodu.

24. S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti uvedené výše soud žalobu žalobkyně, na níž spočívá důkazní břemeno, zamítl, neboť žalobní námitku neshledal důvodnou a neshledal ani žádná jiná pochybení žalované, která je povinen zkoumat ex offio, a jež by byla důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované se závazným právním názorem. Soud proto poté, co věc projednal, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Úspěšné žalované však nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň dne 28. 2. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně